

ФІЛОСОФІЯ І ПСИХОЛОГІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЇ

УДК 378.091.12.011.3.-053:

Людмила Бірюк,
м. Глухів

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНІСТЬ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ: РЕТРОСПЕКТИВА ФОРМУВАННЯ

У статті здійснено історичний аналіз становлення професійної підготовки майбутнього вчителя в руслі комунікативного та компетентнісного підходів, зокрема, розглянуто генезу формування комунікативної компетентності в педагогіці, дидактиці та лінгводидактиці вищої школи. З метою усвідомлення структурно-комунікативних ознак освітнього процесу проаналізовано філософсько-освітню, педагогічну, лінгводидактичну теорію, що дало можливість виокремити три періоди становлення професійної підготовки майбутнього вчителя: 60-70-ті рр., 70-80-ті рр. (передкомунікативний період) та 80-90-ті рр. – початок XXI ст. (комунікативний період), 2000 – 2011 рр. XXI ст. (комунікативно-компетентнісний період).

Ключові слова: формування, майбутній учитель, комунікативна компетентність, професійна підготовка.

Постановка проблеми. Освітня діяльність у вищій школі передбачає історичний аналіз становлення професійної підготовки майбутнього вчителя в теорії та практиці вищої освіти, зокрема, генезу формування комунікативно компетентної особистості в педагогіці, дидактиці та лінгводидактиці ВНЗ.

До мети публікації відносимо аналіз становлення професійної підготовки майбутнього вчителя в руслі комунікативного та компетентнісного підходів, зокрема, генезу формування комунікативної компетентності майбутнього вчителя в педагогіці, дидактиці та лінгводидактиці ВНЗ.

Аналіз досліджень і публікацій. У контексті дослідження нами здійснено систематизацію та аналіз вітчизняної наукової та навчально-методичної літератури за період 1960 – 1990 рр., що

характеризується посиленням уваги до проблем професійної підготовки вчителя, зокрема її комунікативної складової. Хронологічні межі визначено з урахуванням наукових розвідок К. Авраменко, О. Біди, Н. Беспалової, О. Глузмана, О. Семеног, І. Соколової, Л. Хомич. Нами також враховано історико-педагогічні праці А. Алексюка, А. Булди, В. Буткевича, В. Лугового, В. Майбороди. Однак, вищезазначені дослідники не досліджували проблематику взаємозв'язку компетентнісного і комунікативного підходів до формування комунікативно компетентної особистості майбутнього вчителя під час навчання у виші.

Виклад основного матеріалу. Є різні підходи до аналізу проблем періодизації професійної підготовки вчителя в Україні. Так, дослідниця К. Авраменко [1], аналізуючи організаційно-педагогічні та соціально-історичні передумови розвитку методичної підготовки вчителів, критерієм для історичного аналізу вважає *становлення державної системи народної освіти*.

Для нашого дослідження є досить продуктивним виділення етапу професійної підготовки вчителя з 60-70 рр. ХХ століття. Саме цей період відзначається початком апробації комунікативного підходу в педагогіці та лінгводидактиці. Для аналізу проблеми професійної підготовки вчителя початкових класів ми визначили такі межі: 60-70-ті рр., 70-80 рр. (*передкомунікативний період*) та 80-90-ті рр. – початок ХХІ ст. (*комунікативний період*), 2000– 2011 рр. ХХІ ст. (*комунікативно-компетентнісний період*).

З метою усвідомлення структурно-комунікативних ознак освітнього процесу проаналізуємо філософсько-освітню, педагогічну, лінгводидактичну теорії *докомунікативного періоду*.

60-70 рр. ХХ ст. Основи державної освітньої політики в 70-х рр. ХХ століття відображені в Конституції СРСР (1977), Законі СРСР «Основи законодавства Союзу РСР і союзних республік про народну освіту» (1973), інших законодавчих і нормативних документах. Так, Постановою ЦК КПРС та Ради Міністрів СРСР (1972) «Про заходи щодо подальшого удосконалення народної освіти в СРСР» були визначені пріоритетні напрямки розвитку та провідні завдання закладів вищої освіти. До завдань професійної підготовки у ВНЗ було віднесено: фундаментальну підготовку висококваліфікованих спеціалістів широкого профілю; виховання

в студентів високих моральних якостей, комуністичної свідомості, культури соціалістичного інтернаціоналізму; радянського патріотизму, готовності до захисту соціалістичної вітчизни тощо.

Одні з перших дослідників професійної підготовки цього періоду Н. Кузьміна, Ф. Гоноволін, М. Скаткін, О. Щербаков виявили, що вершин учительської професії досягають лише ті, кого характеризує визначеність особистісного сенсу професії у поєднанні з усвідомленням її високого суспільного призначення. Показавши залежність продуктивності педагогічної діяльності від педагогічної творчості у вирішенні практичних завдань, Н. Кузьміна [2] визначила об'єктивно-суб'єктивні чинники досягнення вершин професіоналізму педагогічної діяльності, пов'язаних із реальною системою дій педагога, його мотивами, спрямованістю, здібностями, організацією професійного середовища тощо.

Зміни у професійній підготовці вчителя початкової школи у ВНЗ були зумовлені бурхливим розвитком науково-технічного прогресу, упровадженням нових технологій, інформатизацією суспільства. Це вимагало відповідної освітньої і культурної підготовки фахівців для галузей народного господарства СРСР. Постає реальна потреба пошуку резервів удосконалення професійної підготовки майбутніх учителів, покращення якості навчання у виші.

Модернізація змісту професійної підготовки аналізованого періоду у ВНЗ відбувалася шляхом упровадження нових предметів психолого-педагогічного циклу: вступу до спеціальності, педагогіки, історії педагогіки, методик викладання, загальної, вікової та педагогічної психології; педагогічних факультативів; спецкурсів і спецсемініарів. Фундаментальна філологічна підготовка майбутнього вчителя забезпечувалася вивченням курсів зі вступу до мовознавства, сучасної української, російської, іноземної мов. Лінгводидактична підготовка ґрунтувалася на опануванні методик викладання української та російської мов. Практичну підготовку забезпечувала суспільно-педагогічна практика, літня в піонерському таборі, навчально-виховна виробнича практика, педагогічна практика на робочому місці вчителя.

Методологічні основи лінгводидактики в цей період розробляли вчені Є. Адамович, Б. Беляєв, Б. Лапідус, Г. Липкіна, М. Рождественський, Л. Щерба. Аналіз літературних джерел засвідчує появу методичних робіт, спрямованих на підготовку вчителя до розвитку усного мовлення, на впровадження системи комунікативних вправ. Учені Б. Беляєв, А. Бойцова, І. Мельниченко, Й. Казнадзей та ін. обстоювали думку про підготовку майбутніх фахівців до систематичної роботи з усного й писемного мовлення, запропонували тренувальні вправи на збагачення словника синонімами, антонімами, на складання переказів, творів.

Аналізований лінгводидактичний аспект професійної підготовки майбутніх учителів, поряд із позитивними рисами, мав і недоліки. Так, основною дидактичною одиницею навчання мовлення вважалося речення. А відтак, учителів націлювали на навчання будувати словосполучення і речення, а не зв'язне висловлювання. Це не сприяло усвідомленню фахівцями думки про те, що мова вивчається для спілкування в різних сферах діяльності, а одиницею мовлення є текст. Науковці у своїх дослідженнях *не розрізняли поняття «мова» і «мовлення»*, увесь процес розвитку мовлення позначався терміном «розвиток мови» (цей термін проіснував у методиці аж до 70-рр. ХХ ст.).

70-80 рр. ХХ ст. Удосконалення різних сторін професійно-педагогічної підготовки майбутніх учителів у 70-80 рр. минулого ХХ ст. знайшли відображення у працях С. Архангельського, Ю. Бабанського, В. Беспалька, В. Бондаря, О. Вербицького, Н. Кузьміної, М. Скаткіна.

Аналіз наукової, навчальної літератури засвідчує, що в 70-ті рр. минулого століття вітчизняна методична наука і практика запропонувала нові педагогічні підходи й концепції до організації освітньої діяльності: професіографічний, діяльнісний, системний, комунікативний. Це відображено в дослідженнях В. Сластьоніна, О. Смирнової, Д. Ніколаєнка, Є. Березняка, М. Черпінського та ін. Так, російський дидакт В. Сластьонін [3] заклав нові перспективні підходи до професійно-педагогічної підготовки майбутнього вчителя, актуальні й до сьогодні, зокрема *професіографічний підхід*.

Діяльнісний підхід найбільш повно представлено в професіограмах, розроблених Є. Березняком, М. Черпінським, Д. Ніколаєнком, О. Смирновою, В. Сластьоніним. Так, О. Смирнова [4] окреслює модель спеціаліста як описовий аналог діяльності, що у формалізованих конструкціях відображає її найважливіші характеристики. Дослідники Є. Березняк та М. Черпінський [5], розробляючи професіограму вчителя іноземних мов, визначають таку її структуру: сукупність знань, умінь проводити педагогічний експеримент, узагальнювати власний і чужий досвід роботи; педмайстерність; організаторські вміння; зовнішній вигляд.

У 70-ті рр. минулого століття вченими також досліджуються психологічні засади формування багатомовності людини (А. Яцкевичус). Саме в цей період у методиці викладання іноземних мов за допомогою засобів компаративістики розпочинається розробка й реалізація *комунікативного підходу в навчанні мови*. Наукові розвідки Є. Аршавської, І. Зимньої, К. Платонова, П. Пимслер, Д. Слобіна наголошують, що мовні здібності забезпечують здатність людини до вивчення різних мов. Дослідники стверджують, що успішність оволодіння будь-якою мовою детермінована рівнем мовного розвитку людини, сформованими мовними вміннями; мотивацією до вивчення мови; здатністю до слухового аналізу.

Значна частина досліджень професійної підготовки фокусувалася на вивченні проблеми педагогічної майстерності у спілкуванні. Так, О. Абдулліна, І. Зязюн, А. Маркова, Н. Кузьміна, Н. Никандров, В. Сластьонін, Л. Спірін уточнили сутність педагогічної майстерності, її зміст; виділили її ознаки та структурний склад. Учені (І. Зязюн, М. Кухарев, Н. Тарасевич) досліджували роль системності психолого-педагогічних знань, професійної компетентності, чутливості до дитини як об'єкта педагогічної діяльності (Н. Кузьміна, О. Щербаков, Ф. Гоноболін), формування і розвиток різних педагогічних здібностей: комунікативних, організаторських, перцептивних (В. Кан-Калик, Н. Кузьміна, В. Крутецький, М. Никандров, О. Щербаков).

Для нашого дослідження важливо зазначити, що саме в цей період погляди вчених були звернені й до проблеми *навчання*

спілкування майбутнього вчителя. Її розв'язання привертало увагу багатьох науковців. У дослідженнях Б. Ананьєва, Л. Виготського, І. Зязюна, А. Добровича, В. Кан-Калика, О. Леонтьєва, В. М'ясищева розглянуто закономірності та механізми спілкування, а також визначено методологічні й наукові позиції розгляду суті, структури спілкування та вмінь, що забезпечують цей процес. Відомий учений І. Зязюн, надаючи великого значення розробці особистісно орієнтованої моделі підготовки педагога та реалізації її в практичній діяльності, розглядає педагогічне спілкування як діалог, як суб'єкт-суб'єктну взаємодію.

Разом із позитивними змінами необхідно відзначити й негативні тенденції професійної підготовки у ВНЗ. Науково-технічний прогрес того часу вимагав мобільної системи підготовки фахівців, але програми вивчення дисциплін, передусім професійно-орієнтованих, суттєво не змінювалися. ВНЗ були в полоні інструкцій і розпоряджень, не мали права змінювати програми навчання, самостійно перерозподіляти навчальні години за компонентами професійної підготовки, посилювати зміст професійної предметної підготовки за рахунок соціально-політичних дисциплін, вага яких постійно зростала. Отже, впровадження комунікативного підходу у практику підготовки фахівців початкової освітньої галузі ігнорувалося.

80-90 рр. XX ст. У 80-90-ті рр. питання професійної підготовки майбутнього вчителя початкових класів у ВНЗ продовжували бути в центрі уваги наукової думки, переважно в руслі технократичного підходу. Початок 80-х рр. минулого століття позначений кризою освіти як наслідком панівних у суспільстві ідеологічної й економічної парадигм. У ці роки освіта орієнтувалася, як і раніше, на цінності індустріалізації, а вища освіта розглядалася як одна з найбільш неvirобничих галузей народного господарства, могутній засіб прискорення темпів соціального, науково-технічного і культурного прогресу тощо. Роль освіти в розвитку особистості нівелювалася. Кризовими ознаками тогочасної професійної освіти визначено дефіцит освіченості й професіоналізму фахівців; суттєве зменшення престижу знань і перевага утилітарних цінностей; зниження ефективності навчання на всіх рівнях професійної підготовки у ВНЗ.

Однак реформування системи освіти, зокрема й педагогічної, поступово відбувалося за певними напрямками: запровадження цільового прийому студентів на факультети педагогічних інститутів за направленнями педагогічних рад шкіл, обласних і міських органів освіти; упровадження 6-тирічного терміну підготовки фахівців за наукоємними напрямами (прообраз нинішньої магістратури); гуманітаризація вищої освіти як стратегічна мета; підвищення ролі університетів у підготовці висококваліфікованих учителів для загальноосвітньої та професійної шкіл; запровадження *індивідуального підходу* в підготовку спеціалістів із метою розвитку їх творчих здібностей.

Різні аспекти професійної підготовки вчителя цього періоду вивчалися багатьма дослідниками, серед них: формування й розвиток професійної майстерності, творчості (І. Зязюн, В. Моляко, В. Паламарчук); психологічні аспекти професійного становлення (О. Леонт'єв); вплив форм і методів навчально-виховного процесу на формування особистості майбутнього фахівця (Ю. Бабанський, В. Бондар, В. Краєвський, Г. Щукіна); формування професійно важливих особистісних якостей спеціалістів (Б. Гершунський, А. Петровський).

Низка напрямів професійної підготовки була присвячена *лінгвістичній і лінгводидактичній підготовці*: формування розумових дій і мовленнєвих здібностей (Д. Богоявленська, П. Гальперін, М. Жинкін); формування професійної комунікативної компетентності (М. Вашуленко, О. Савченко).

У кінці 80-х та в 90-х рр. ХХ ст. питанням *навчання спілкування* у процесі професійної підготовки приділяють все більшу увагу ряд науковців-педагогів, психологів, учителів-практиків. Вагомий внесок у визначення *психологічних основ* формування комунікативної компетентності у процесі професійної підготовки вчителя зробили психологи А. Бодальов, І. Зимня, Б. Ломов, О. Леонт'єв, А. Мудрик.

Значний внесок у розробку теорії формування комунікативної компетентності вчителя зробили дидакти. Учені підкреслюють особливу роль спілкування в навчанні (А. Дмитрієв, Л. Занков, І. Лернер); відмічають єдність пізнання і спілкування в навчанні (Ю. Бабанський, А. Мудрик, В. Сластьонін); розуміють

навчання як організований процес спілкування (В. Дьяченко, Л. Карлінська, М. Скаткін). Дослідники виділяють «комунікативне ядро особистості» (О. Бодальов), «комунікативну культуру» (А. Мудрик), «комунікативну майстерність», «комунікативні цілі, завдання, зміст, ситуації, підструктура уроку» (В. Кан-Калик, О. Леонтьєв). У ряді досліджень розкриваються комунікативні аспекти педагогічної творчості (В. Кан-Калик, В. Сластьонін). Комунікативність визнається інтегральною властивістю особистості (І. Зязюн, В. Кан-Калик).

Значний внесок у безпосередню розробку проблеми комунікативних умінь учителя, визначення їх сутності зробили Ф. Гоноболін, С. Кисельов, Н. Кузьміна, О. Орлова, В. Сластьонін, Л. Спірін. Широкий діапазон комунікативних умінь, їх різні класифікації знаходимо в роботах Є. Семенової, Л. Савенкової, І. Петерсона, А. Фоміна й ін. У дослідженнях, присвячених *підготовці майбутніх учителів до спілкування*, виділяються такі основні аспекти: 1) розвиток певних особливостей мислення студентів, що, за даними психології, відіграють важливу роль у сфері спілкування особистості; 2) розвиток вільного володіння мовленням; опанування мовленнєвої культури; 3) розвиток певних особистісних особливостей майбутніх учителів (товариськість, емпатія, спонтанність, рефлексія); 4) формування відповідних соціальних настанов у сфері спілкування; 5) формування і розвиток у студентів комунікативних умінь.

Як бачимо, психолого-педагогічний супровід професійної підготовки майбутніх учителів також був орієнтований на нову освітню парадигму, що передбачала зміну характеру взаємодії викладача й студентів на засадах співробітництва для розв'язання навчальних комунікативно-пізнавальних завдань. Отже, аналіз наукових джерел переконує, що в середині 80-х рр. розпочалася інтенсивна розробка та впровадження *комунікативного підходу до професійної підготовки майбутнього вчителя*. Так, у психолого-педагогічних дослідженнях цього періоду на основі теоретичного осмислення проблем педагогічного спілкування було накреслено шляхи підготовки вчителя до здійснення комунікативної діяльності. Комунікативний підхід був визначальним в удосконалених програмах з іноземних мов, розроблених відпо-

відно до вимог реформи загальної і професійної шкіл, де відзначалася особлива роль комунікативної функції. Педагогічне спілкування визначалося як рушійна сила вдосконалення навчально-виховного процесу у вищій школі.

Однак, як недолік необхідно зазначити, що освітні реформи 80-х рр. минулого століття орієнтувалися на суто фахову підготовку, при цьому нівелювалася особистість і гуманістичне спрямування професійної освіти, підмінялися вічні духовні цінності тимчасовими цінностями певного політичного режиму.

Висновки. Таким чином, здійснений історичний аналіз становлення професійної підготовки майбутнього вчителя в руслі комунікативного та компетентнісного підходів, зокрема, генези формування комунікативної компетентності майбутнього вчителя в педагогіці, дидактиці та лінгводидактиці вищої школи дав змогу виокремити три періоди: докомунікативний, комунікативний, комунікативно-компетентнісний. Перспективами подальших розвідок у зазначеному напрямку є аналіз апробації комунікативного підходу в педагогіці та лінгводидактиці професійної підготовки вчителя в межах 2000 – 2011 рр. XXI ст. (*комунікативно-компетентнісний період*).

Список використаної літератури

1. Авраменко К. Б. Методична підготовка вчителів початкових класів у педагогічних навчальних закладах України (1956 – 1996 рр.): дис. ... канд. пед. наук / К. Б. Авраменко; Ін-т педагогіки та психології проф. освіти АПН України. – К., 2001. – 302 с.
2. Кузьмина Н. В. Формирование педагогических способностей: пособ. / Н. В. Кузьмина. – Л.: Изд-во Ленингр. ун-та, 1961. – 98 с.
3. Слостенін В. А. Формирование личности учителя советской школы в процессе профессиональной подготовки: учебн. пособ. / В. А. Слостенін. – М.: Просвещение, 1976. – 160 с.
4. Смирнова Е. Э. Пути формирования модели специалиста с высшим образованием: учебн. пособ. / Е. Э. Смирнова. – Л.: ЛГУ, 1977. – 140 с.
5. Березняк Є. С. Керівництво роботою школи: посібн. / Є. С. Березняк, М. В. Черпінський. – К.: Рад. шк., 1970. – 118 с.

Людмила Бирюк

КОМУНИКАТИВНА КОМПЕТЕНІСТЬ БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ НАЧАЛЬНИХ КЛАСІВ: РЕТРОСПЕКТИВА ФОРМУВАННЯ

В статті здійснений історичний аналіз становлення професійної підготовки майбутнього вчителя в руслі комунікативного та компетентнісного підходів, в частині, розглянуто генезис формування

комунікативної компетентності в педагогіці, дидактиці та лінгводидактиці вищої школи. С метою осознання структурно-комунікативних ознак освітнього процесу проаналізовані філософсько-освітня теорія, педагогічна, лінгводидактична теорія, що дозволило виділити три періоди становлення теорії професійної підготовки майбутнього вчителя: 60-70 рр., 70-80 рр. (предкомунікативний період); 80-90 рр. – початок ХХІ ст. (комунікативний період); 2000 – 2011 рр. ХХІ ст. (комунікативно-компетентний період).

Ключові слова: формування, майбутній вчитель, комунікативна компетентність, професійна підготовка.

Luydmila Birjuk

COMMUNICATIVE COMPETENCE OF FUTURE PRIMARY SCHOOL TEACHER: RETROSPECTIVE ANALYSIS

The historical analysis of forming future teacher's professional training according to communicative and competence approaches is carried out, in particular genesis of communicative competence forming in pedagogics, didactics and lingua-didactics in high education is reviewed in the article. Philosophical and educational, pedagogical, lingua-didactic theory has been analyzed to realize structural and communicative features of the educational process. It is possible to distinguish three periods of forming future teachers' professional training: 60-70s (before communicative period) and 80-90s - the beginning of the XXI century (communicative period), 2000 – 2011s of the XXI century (communicative and competence period). Retrospective review of scientific and methodological sources has shown that along with the communicative and competence approaches, profession-graphical, activities and individual approaches has been implemented in the process of professional training. The main aspects devoted to future teachers' training to communicate are identified: 1) the developing the certain features of students' thinking, which according to psychology, plays an important role in a person's communication; 2) developing the fluently speech; mastering speech culture; 3) developing certain persons' characteristics of future teachers (sociability, empathy, spontaneity, reflection); 4) forming proper social guidelines in the sphere of communication; 5) forming and developing students' communicative skills.

Keywords: forming, future teacher, communicative competence, professional training.

References

1. Avramenko, K. B. (2001). *Metodychna pidgotovka vchyteliv pochatkovykh klasis u pedagogichnykh navchal'nykh zakladah Ukrainy (1956 – 1996)*. Diss. kand. ped. nauk [Methodical training of primary school teachers in educational institutions of Ukraine (1956 - 1996). Doctoral thesis], Kiev, 302 p. (in Ukrainian).
2. Kuz'mina, N. V. (1961). *Formirovanie pedagogicheskikh sposobnostej [Formation of pedagogical abilities]*, Leningrad, Leningrad univer., 98 p. (in Russian).
3. Slastjonin, V. A. (1976). *Formirovanie lichnosti uchitelja sovetskoj shkoly v processe professional'noj podgotovki [Formation of personality of Soviet school*

- teachers in the process of professional training], Moscow, Prosveshhenie, 160 p. (in Russian).
4. Smirnova, E. Je. (1977). Puti formirovanija modeli specialista s vysshim obrazovaniem [Ways of formation of a specialist model with a higher education], Leningrad, Leningrad univer, 140 p. (in Russian).
 5. Bereznjak, Je. S. Cherpins'kyj, M. V. (1970) Kerivnyctvo robotoju shkoly [Management of school work], Kiev, Rad. shkola, 118 p. (in Ukrainian).

Одержано 13.05.2015 р.
